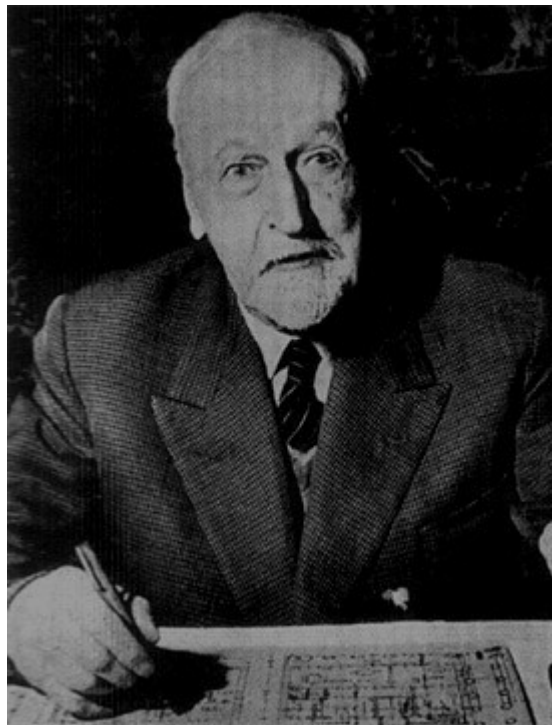

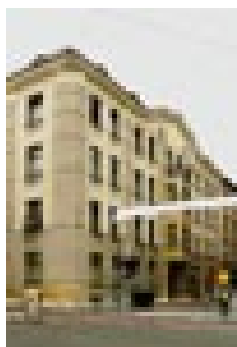
Maks Fabiani

Maks Fabiani se je rodil 29. aprila 1865 v Kobjdilu, občina Štanjel na Krasu, kot 12. od 14. otrok. Je eden od utemeljiteljev moderne slovenske arhitekture. Poleg tega pa je bil tudi univerzitetni profesor, izumitelj, pisec strokovnih in leposlovnih del. Njegova starša sta bila Anton Fabiani in Charlotte von Kofler, plemkinja iz Trsta. Fabianijevi, oziroma po domače Seržentovi, so v Kobjdilu že stara rodbina, saj so prvič omenjeni v urbarju leta 1634. Med bivanjem na Dunaju je bil Maximilian, pod Italijo pa se je podpisoval kot Massimo Fabiani.

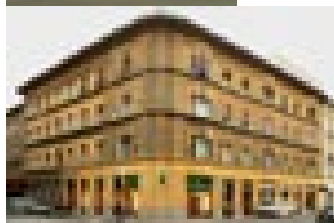
Okolje in razmere v katerih je odraščal Maks Fabiani so zelo pomembne za razumevanje njegovega življenja in ključnih odločitev v zvezi z njegovo kariero. Vedno znova se kaže njegova velika zavezanost in predanost domačemu prostoru – Krasu in širšemu goriškemu področju. Na tem prostoru na robu takratne velike Habsburške monarhije so se mešale tri različne kulture in jeziki. Italijansko, avstrijsko in slovensko.

Dela

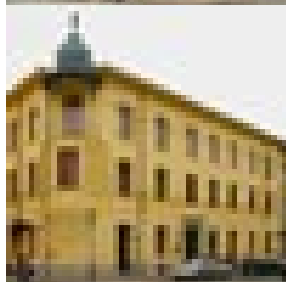
Njegova pomembnejša dela v Ljubljani so Krisperjeva, Hribarjeva in Bambergova hiša, Mladika, šentjakobska šola in župnišče, Jakopičev paviljon. Sodeloval je pri urbanistični zasnovi za ljubljansko mestno središče in za Bežigrad.

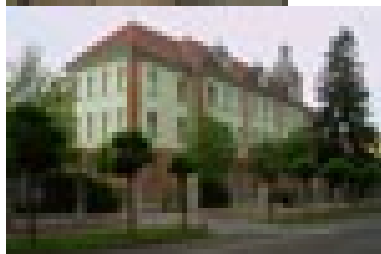
Bambergova hiša

Hribarjeva hiša

Krisperjeva hiša

Mladika

Življenje

Čas do začetka prve svetovne vojne je obdobje, ko je Maks Fabiani nizal uspeh za uspehom, saj se je zelo hitro uveljavil kot eden najpomembnejših arhitektov in urbanistov habsburške monarhije. Izobraževanje je začel v domačem okolju, nadaljeval na liceju v Ljubljani in se po maturi vpisal na študij arhitekture na Dunajsko politehniko. Po uspešno zaključenem študiju je nekaj časa delal kot asistent na Politehniki v Gradcu, pozneje pa je postal sodelavec Ota Wagnerja, najpomembnejšega arhitekta dunajske secesije.

V naslednjih letih je šla Fabianijeva poklicna pot strmo navzgor. Najprej se je zaposlil na dunajski politehniki kot asistent, pozneje pa je bil brez predhodnega razpisa imenovan za izrednega profesorja, kar je bila še posebej velika čast. Leta 1902 mu je bil kot prvemu dunajskemu arhitektu podeljen doktorat iz tehničnih ved na Visoki tehnični šoli na Dunaju.

Njegova pomembnejša dela tega časa so razkropljena takorekoč po celotni monarhiji – od Trsta do Poljske.

V času druge svetovne vojne je Fabiani doživel več katastrof: zgorela je njegova hiša v Kobdilju, prav tako tudi družinska rezidenca in ob koncu vojne je doživel uničenje še celoten Štanjel. Fabiani se je po letu 1947 preselil v italijansko Gorico, kjer je živel do smrti leta 1962. Kljub visoki starosti je ostal dejaven arhitekt, urbanist in pisec do konca. Pokopan je bil v Gorici, leta 1984 pa so bili njegovi posmrtni ostanki preneseni v družinsko grobnico Fabianijevih, k sv. Gregorju nad Kobdiljem, kar je bila tudi njegova želja.